

Sygnatura akt: XI GC 964/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Maciej Żuchowski

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa N. C. W., M. (...) spółka jawna w S.

przeciwko (...) spółka akcyjna w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.436 (dwa tysiące czterysta trzydzieści sześć) złotych i 11 (jedenaście) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.039 (jeden tysiąc trzydzieści dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 964/17

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 kwietnia 2017r. powód „N. C. W., M. G.” spółka jawna w S. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 2436,11zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 grudnia 2016r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dnia 2 listopada 2016r. uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) nr rej (...) należący do powoda. Do powstania szkody doszło w wyniku uderzenia w bok pojazdu automatycznej bramy wjazdowej na nieruchomości należącej do A. W. i C. W. (2). W momencie zdarzenia prowadzącym pojazd był M. G. (2). Przedmiotowa nieruchomość w momencie zdarzenia objęta była polisą INC (...) wykupiona u pozwanego. Dnia 3 listopada 2016r. powódka zgłosiła szkodę pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyjął swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił powódce kwotę 2436,10zł zgodnie z decyzją z dnia 9 stycznia 2017r., w której kwota przyznanego odszkodowania została obniżona o 50% wobec przyjęcia przez pozwanego, iż kierujący pojazdem przyczynił się w takim stopniu do powstania szkody. Pismem z dnia 12 stycznia 2017r. M. G. (2) udzielił pozwanemu dodatkowych wyjaśnień kwestionując, aby miał w jakikolwiek sposób przyczynić się do powstania szkody. W odpowiedzi na ww. pismo pozwany pismem z dnia 17 lutego 2017r. poinformował, iż nie widzi podstaw do zmiany decyzji z dnia 9 stycznia 2017r.

Nakazem zapłaty z dnia 9 maja 2017r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany w przepisany terminie wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż kierujący pojazdem rozpoczął manewr wjazdu na posesję nim brama wjazdowa została w pełni otwarta wobec czego, gdyby uszkodzony poczekał do pełnego otwarcia bramy nie doszło by do uszkodzenia pojazdu marki A. (...) nr rej (...). Nadto pozwany wskazał, iż zgodnie z łączącą strony umową ubezpieczenia pozwany nie ponosi odpowiedzialności za szkody wyrządzone w okresie ubezpieczenia przez ubezpieczonego osobie trzeciej. Wobec czego obowiązek naprawienia szkody nałożony na pozwanego uległ odpowiedniemu zmniejszeniu zgodnie z postanowieniami Kodeksu Cywilnego.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 listopada 2016r. doszło do uszkodzenia pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) należącego do spółki (...). W.. M. (...) spółki jawnej w S.. Pojazd kierowany przez M. G. (2) został uszkodzony w momencie wykonywania manewru wjazdu na posesję należącą do A. W. i C. W. (2) ubezpieconą na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z pozwanym. Do uszkodzenia pojazdu doszło w skutek zamknięcia się automatycznej bramy wjazdowej. Zdarzenie odbywało się w ten sposób, że M. G. (2) przywiózł dokumenty do A. W., do domu w K.. A. W. otworzyła bramę wjazdową pilotem. Okazało się, za ogrodzeniem posesji, na torze ruchu bramy wjazdowej że przesyłka rzucona przez kuriera. To spowodowało to że brama przed całkowitym otwarciem odbiła się od przesyłki kurierskiej i zaczęła cofać się, zamykać. Spowodowało to uderzenie w samochód wjeżdżający na posesję. Został uszkodzony bok pojazdu od strony kierowcy i pasażera.

Dowód:

- akta szkody nr 0008467116;
- polisa nr (...) k. 40-41;
- ogólne warunki ubezpieczenia k. 42-71;
- zeznania świadka A. W. k. 95-96;
- zeznania świadka M. G. (2) k. 97;
- zeznania przedstawiciela powoda C. W. (2), karta 97;

W dniu 3 listopada 2016r. powódka zgłosiła szkodę w pojeździe pozwanej. Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady. Dnia 7 grudnia 2016r. pozwany sporządził kalkulację naprawy, zgodnie z którą koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 5992,82zł. Decyzją z dnia 9 stycznia 2017r. pozwany przyznał powódce odszkodowanie w wysokości 2436,10zł wskazując, iż w toku postępowania likwidacyjnego ustalono, iż kierujący pojazdem M. G. (2) rozpoczął manewr wjazdu na posesję przed pełnym otwarciem bramy wjazdowej. Wobec powyższego w ocenie pozwanego uszkodzony przyczynił się do powstania szkody i z tego powodu kwota przyznanego odszkodowania wynosiła 50% oszacowanego kosztu naprawy ustalonego w kalkulacji pozwanego.

W sporządzonym protokole oględzin uszkodzonego pojazdu i miejsca zdarzenia wskazano, iż w wyniku pozostawienia przez kuriera przesyłki w postaci dwóch worków psiej karmy, brama po napotkaniu oporu- zderzeniu się z przeszkodą rozpoczęła samoczynne zamykanie, w wyniku czego wjeżdżający pojazd znajdujący się w świetle bramy został uderzony skrzydłem bramy w lewy bok.

Dowód:

- zgłoszenie szkody z dnia 3 listopada 2016r. k. 12-14;

- kalkulacja naprawy k. 15-23;
- decyzja G. z dnia 9 stycznia 2017r. k. 24;
- protokół (...) - akta szkody nr 0008467116;
- zeznania świadka A. W. k. 95-96;
- zeznania świadka C. G. k. 97;

Pismem z dnia 12 stycznia 2017r. współnik powodowej spółki (...) kwestionując przyczynienie się w ocenie pozwanego do powstania szkody odniósł się do zdarzenia powodującego szkodę. W piśmie tym wskazał, iż w okolicy bramy czy nawet na samej bramie nie znajdują się żadne ostrzeżenia przed rozpoczęciem wjeżdżania w światło bramy w trakcie otwierania się bramy. Wobec czego zakwestionował obniżenie przez pozwanego obniżenia kwoty wypłaconego odszkodowania o 50%.

Pismem z dnia 17 lutego 2017r. pozwany poinformował powódkę, iż nie znalazł podstaw do zmiany stanowiska wyrażonego w decyzji z dnia 9 stycznia 2017r. a tym samym do wypłaty dalszego odszkodowania.

Dowód:

- pismo z dnia 12 stycznia 2017r. k. 25-26;
- decyzja G. z dnia 17 lutego 2017r. k. 27;
- zeznania świadka A. W. k. 95-96;
- zeznania świadka C. W. (2) k. 97;
- zeznania świadka M. G. (2) k. 97;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Podstawę prawą żądania pozwu stanowi norma zawarta w art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którą przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z normą zawartą w art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Strony łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zgodna z treścią przepisów ustawy z dnia 11 września 2015r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej tj. z dnia 26 maja 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 1170). Przepis art. 4§1 powyższej ustawy, wskazując iż przez działalność ubezpieczeniową rozumie się wykonywanie czynności ubezpieczeniowych związanych z oferowaniem i udzielaniem ochrony na wypadek ryzyka wystąpienia skutków zdarzeń losowych.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż nieruchomość, na której doszło do uszkodzenia pojazdu, ubezpieczona była od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady i wypłacił część odszkodowania stanowiącą 50% całej sumy wskazując, iż poszkodowany przyczynił się do powstania szkody.

Powódka kwestionowała wysokość odszkodowania, które zostało pomniejszone przez pozwanego o 50%, wskazując iż kierujący pojazdem nie przyczynił się do powstania szkody albowiem przy zachowaniu należytej ostrożności brama wjazdowa zaczęła się zamykać po napotkaniu oporu. Strona powodowa nie kwestionowała kalkulacji sporządzonej przez pozwanego. Sporne w niniejszej sprawie było czy pozwany słusznie przyjął, iż poszkodowany przyczynił się do powstania szkody w stopniu uzasadniającym obniżenie kwoty odszkodowania o 50%.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony oraz na zeznaniach świadków. Pozwana ostatecznie (karta 103) wskazała, że nie kwestionuje swojej wyceny, sporządzonej w postępowaniu likwidacyjnym.

Jak wynika z zeznań świadków, przedstawicieli spółki i z protokołu pozwanej znajdującego się w aktach szkody, w okolicy bramy czy na samej bramie nie znajdowały się żadne znaki ostrzegające przed wjeżdżaniem w światło bramy zanim brama zakończyła swój bieg. Ponadto z zeznań świadków wynika również, iż nie ma takich zaleceń w instrukcji bramy. Zarówno zeznania świadków jak i sporządzony protokół pokrywają się co do okoliczności, iż przyczyną przedwczesnego zamknięcia się bramy była pozostawiona przez kuriera przesyłka w postaci dwóch worków psiej karmy.

W zebranych okolicznościach mając na uwadze obowiązek zachowania szczególnej ostrożności przez kierującego pojazdem w momencie wykonywania manewru, nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, iż swoim działaniem przyczynił się w jakikolwiek sposób do powstania szkody. Jak wynika z dokumentacji fotograficznej w aktach szkody worki z psią karmą znajdowały się wewnątrz działki, za ogrodzeniem wobec czego kierujący pojazdem nie mógł ich zauważyć a co istotne nie mógł spodziewać się, że brama zanim zakończy swój bieg przedwcześnie zamknie się uderzając w bok pojazdu. Nie miał obowiązku odczekać aż brama zakończy bieg, zatrzyma się. Zdarzenie będące przedmiotem sprawy nie należy do powszechnie występujących.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Rolą odszkodowania jest wyrównanie uszczerbku majątkowego poszkodowanego. Stąd zawsze dla ustalenia odszkodowania konieczne jest określenie faktycznego uszczerbku w majątku poszkodowanego. Jeżeli naprawa nie miała miejsca właściwe jest zastosowanie przeciętnych stawek i kosztów naprawy, co określane jest z reguły przez rzeczoznawcę majątkowego. Jeżeli jednak naprawa miała miejsce uszczerbkiem majątkowym są faktycznie poniesione koszty – one mogą być i wyższe i niższe od przeciętnych.

Chodzi zawsze o zapewnienie poszkodowanemu rekompensaty uszczerbku majątkowego doznanego w związku z uszkodzeniem pojazdu, która przysługuje mu wszak niezależnie od tego, w jaki sposób spożytkuje on uzyskane odszkodowanie. Naprawienie szkody może, w razie takiego wyboru poszkodowanego, polegać na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej i nie powinno być uzależnione od sposobu jej wykorzystania przez poszkodowanego. Szkodą podlegającą naprawieniu jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego, co prawda konkretyzujący się zwykle w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednak nie będący od niej uzależnionym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z 2002r., Nr 6, poz. 74; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003r., sygn. akt IV CKN 387/01, LEX Nr 141410). W takim przypadku, wysokość szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51). Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację. Nie jest przy tym także z góry wykluczone zastosowanie do naprawy oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu ani zlecenie jej autoryzowanemu serwisowi i to bez względu na wiek i stan eksploatacyjny uszkodzonego pojazdu (vide: uchwała Sądu

Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012r., sygn. akt III CZP 85/11, OSNC z 2013r., Nr 3, poz. 37).

Z tego też względu Sąd uznał, iż pozwany winien wypłacić powódce odszkodowanie w kwocie odpowiadającej uszczerbkowi w majątku poszkodowanego wynoszącemu kwotę 5992,82 zł brutto ((...),21 netto) ustaloną na podstawie sporządzonego przez pozwanego kosztorysu, niekwestionowanego przez stronę powodową, pomniejszoną o dotychczas wypłacone odszkodowanie w wysokości 2436,10 zł netto, czyli kwotę 2436,11 zł netto.

Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt I stanowią normy zawarte w art. 481 § 1 k.c. i w art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W zakresie brakującego odszkodowania za naprawę powód żądał odsetek od 6 grudnia 2016 r., a więc po upływie ustawowo określonych 30 dni na wypłatę odszkodowania.

Stosownie do treści art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powoda koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową 917 – zł, zgodnie z § 2 pkt 2 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłata od pozwu w kwocie 122 zł.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)